

Ne le kritizirati

Tokrat smo poprosili za pogovor upravnico lekarni na Miklošičevi cesti, magistro Bredo Bernot.

Pogovarjali pa smo se o njenem vsakdanjem življenju delavke v lekarni in delegatke v krajevni skupnosti. Zanimalo nas je namreč, kako usklajuje delo na teh dveh področjih, kajti eno in drugo zahteva precej časa, zahteva spremljanje in obveščanje.

Prisluhnimo, kaj nam je povedala o načinu dela splošne delegacije v krajevni skupnosti Tabor:

— Način dela pri nas je takšen, da vsako gradivo, ki ga dobimo, na skupni seji pregledamo, potem pa določimo, kateri delegat nas bo na posamezni skupščini samoupravne interesne skupnosti zastopal. Tako sem pred kratkim bila določena za sejo, kjer smo obravnavali problematiko zavoda za zaposlovanje in o programih v letu 1975. Seja je bila resni-



no zelo zanimiva zlasti zame, saj se pri nas iz dneva v dan srečujemo s problemom pomanjkanja kadrov.

Nekatere pomanjkljivosti kadrov za določene poklice se iz leta v leto ponavljajo in smo skušali najti rešitev tega problema. Kajti velja splošna ugotovitev, da je resnično skrajni čas, da se v nekaterih primerih čim prej ukrepa, na primer s stimuliranjem, sicer se lahko zgodi, da problemi postanejo še težji ali čez čas nerешljivi.

Zanimalo nas je, kaj Bernotova meni o pozitivnih premikih v naši družbi, saj iz dneva v dan ugotavljamo, da postaja »baza« resnični vir odločanja in samoupravljanja, da iz dneva v dan na primerih dokazujemo, da nobena skupnost ne more in ne sme biti nad krajevno skupnostjo.

— Veste, to je šele začetek in je vselej potrebno, da mine nekaj časa, da se ljudje navadijo na novosti. Do sedaj smo imeli v večini primerov navado kritizirati. Na vsa usta govoriti: to ni dobro, to ni prav in tako naprej. Prav na podlagi tega smo prišli do spoznanja, da nobena kritika ni umestna, če ljudje ne sodelujejo. Ni namreč dovolj, da kritiziramo to in ono, v sedanjem trenutku pa sploh, kajti nova ustava daje možnost vsakemu delovnemu človeku in občanu, da ne samo kritizira, temveč tudi pove svoje mnenje, da se njegovo mnenje in kritika upoštevata, seveda s pogojem, da sta umestna in konstruktivna.

Če človek hodi na zbor občanov, takoj ugotovi, da so se stvari resnično premaknile na bolje. Delovni ljudje in občani so prišli do spoznanja, da se njihova mnenja resnično upoštevajo in z vso vlogo sodelujejo v razpravah.

Tako smo pred kratkim v naši krajevni skupnosti razpravljali o načrtu graditve cestnega omrežja. Povabili smo

strokovnjaka, ki je občanom pojasnil vse vidike tega problema. Občani pa so povedali svoja mnenja in kritike, kajti vsi želimo dobre in sodobne ceste, pa vendarle ne smemo pozabiti tudi na človekovo okolje, ki je že itak onesnaženo več kot je primerno za zdravje vsakega izmed nas. To navajam kot primer za to, da bi pokazala, da ljudje hodijo na te zборе pripravljeni, da vedo kaj želijo.

Tovarišico Bernotovo smo nato vprašali, kako najde čas za vse svoje aktivnosti. Saj vemo, da je na takem delovnem mestu, ki zahteva od človeka, da se dopolnilno izobražuje iz dneva v dan, na drugi strani spet zahteva družina svoje in ne nazadnje delo delegatke zahteva dokajšnje priprave za razne sestanke, pogovore in podobno.

— Glede mojega poklica bi pripomnila še to, da je to specifična služba. Saj delamo tudi ob sobotah in nedeljah, delamo tudi ponoči, če pa upoštevamo, da smo v farmaciji zaposlene večinoma same ženske, je ta problem toliko večji. Vendarle lahko rečem, da po 28 letih službe predstavlja to delo in te obremenitve normalen dan, na katerega sem že navajena. Kar zadeva informacije, ki jih potrebujem kot delegatka, mi v večini primerov pomagajo aktualnopolitične oddaje na radiu in televiziji in tisk, zlasti naš občinski časopis, ki je zares narejen tako, da najde vsak delegat in tudi občan potrebne informacije in razlage o našem družbenopolitičnem življenju. Tu so pa še gradiva, ki prihajajo bodisi v krajevno skupnost bodisi v roke delegata. Pa tudi delegati si med seboj pomagamo. Tako menim, da so delovni ljudje in občani s tem že zaživel in jemljejo to kot svoj obvezni delavnik. To je seveda nujno, če hočemo res sodelovati in premikati stvari na bolje, kajti ne smemo le želeči pozitivnih premikov, temveč moramo zanje zastaviti tudi svoje moči in sposobnosti.

Nazadnje smo vprašali tovarišico Bernotovo, česa si v občini Center najbolj želi.

— Menim, da je naša občina v raznih pogledih zelo specifična občina, saj vemo, da je v občini Center veliko več zaposlenih, kot tistih, ki v občini Center živijo. Od tu izhajajo tudi razne potrebe. Mislim, da je najprej treba rešiti prometni režim v naši občini, saj se dobesedno dušimo v dimu, da o gneči na cesti ne govorimo. To bi po mojem mnenju bilo treba najhitreje urediti.

TONI PERIČ



V zimskem času je na osrednjem trgu v Ljubljani običajno bolj malo prodajalcev in kupcev, saj je mrzla tista nadloga, ki preprečuje večji odziv ljudi pri nakupu živil in drugih življenjskih potrebščin. Zato bi bilo dobro, da bi prek celotne tržne površine napeli platneno streho, ki bi lahko varovala ljudi pred muhastim vremenom.

Vrvež na ljubljanskem trgu

Največji vrvež na trgu je spomladi. Tedaj se na njem zbere toliko kupcev, da je kar težko hoditi med stojnicami, kaj šele da bi med njimi lahko vozili okoliški pridelovalci sadja in drugih poljščin svoje vozičke.

»Kupite sadje, zelenjavo!« vpije priletna ženska. Ko odkimam postane na mah žalostna, saj ve, da tokrat s kupčijo ne bo nič. Jutro je izredno mrzlo, kaže, da bo vreme bolj slabo, zato tudi ni toliko ljudi kot običajno.

POČASI SE DANI...

6.00 Na trgu je le malo ljudi, saj pride večina šele mnogo pozneje. Le tuintam stoji ob stojnici kaka ženička ali pa očanec, ki si skuša z drgetanjem ogreti premrle roke. Zjutraj je običajno bolj hladno, zato ni čudno, da prodajalci ne ponujajo blaga v tolikšni množini kot nekoliko pozneje.

Stojnicam se približa le malo kupcev. Večina ve, da je ob tej uri le malo izbire. Tudi blago je veliko dražje kot pa čez uro ali dve. Kupci so večinoma gospodinjke, semintja pa tudi kakšna zaposlena v službi hiteča žena, ki za nakup sicer ne bi imela primerne časa. Bolje sedaj, kot pa ostati brez blaga.

Sonce sramežljivo pokuka izza oblakov...

9.00 Trg ob Vodnikovem spomeniku se začne počasi polniti. Ženica ob njem skuša z vpitjem prilekati kupce. Nekateri prihajajo, sprašujejo za blago in zopet odhajajo. Kaže, da s kupčijo ne bo nič, če prav se ženica na moč trudi.

»Dajte po nižji ceni!« vpije neki kupec. Prodajalci pa kar vztrajajo pri svojem, saj upajo, da bodo večino blaga prodali po takih cenah, kot so jih že ob prihodu določili.

TRGOVINA NA VIŠKU...

12.00 Gneča na trgu je vse večja. Med množico kupcev se pokaže tuintam tudi nadzornik, ki poizkuša obdržati red med stojnicami. Ve, da je to potrebno, saj med prodajalci ne manjka ljudi, ki ne spoštujejo tržnih navad in pravil. V pokriti tržnici pa se že od zgodnjih jutranjih ur oglašajo zvočniki, po katerem opozarja komunalno podjetje kupce na določila tržnega reda.

Največja gneča je prav v pokritih prostorih, kjer so boljši pogoji za prodajo. Tu najdemo marsikaj, od prodajalcev mlečnih izdelkov pa do prodajalcev časopisov, od številnih zasebnikov pa do predstavnikov raznih podjetij.

»Vzemite sir! dam vam ga poceni,« drugje nimajo tako dobrega, naju skuša prepričati postarana ženica. Ko vidi, nisva prava kupca se obrne k naslednji skupini ljudi, ki se ji približajo z desne strani.

I pokrite tržnice zavijeva še proti Plečnikovim arkadam. Tudi tu je prizor enak kot prej, le s to razliko, da je kupcem mnogo manj. Mednje

se vrivajo tudi ljudje, ki hitijo na svoja delovna mesta ali pa po kakih drugih opravkih.

Pod Plečnikovimi arkadami najdemo marsikaj zanimivega. Tu je precej izdelovalcev lesenih predmetov, prodajalcev konfekcije, obutve in podobne blaga. Zelo obiskane so prodajalne zelišč, kamor se zatekajo ljudje, ki so zgubili vero v uradno medicino. Zgodi se, da kupijo tisto, česar v lekarnah ni moč dobiti.

KUPCI IN PRODAJALCI SE REDČIJO...

14.00 Večina kupcev se je odpravila proti domu. Le še nekaj jih vztraja med stojnicami. Nekateri skušajo kupiti blago po nižji ceni, kar se jim tudi posreči. Prodajalci, navlačani čakanja na kupce, pa ga prodajajo, saj vedo, da zanj ne bodo dobili toliko, kot so računali.

Še največ prodajalcev ostaja v pokriti tržnici, kar je razumljivo. Tu so varni pred vremenskimi nepravilnostmi, pa naj gre za veter, mrz ali kaj drugega. Zunaj pokritih arkad in pokrite tržnice ostaja le malo prodajalcev, kar je razumljivo. Večina med njimi je iz drugih republik. Upajo, da bodo blago vendarle prodali, pa čeprav po mnogo nižjih cenah, kot so veljale v dopoldanskem času, saj so zvečine prišli od daleč. Redarji s komunalnega podjetja, ki upravlja tržne površine, priganjajo vse tiste prodajalce, ki ostajajo še v popoldanskih urah.

D. G.

Se enkrat problem golobov

V marčni številki Dogovorov je bil objavljen članek Problem golobov kot odgovor na moj intervju »Kaj mislite o Dogovorih«

Čudno se mi zdi, da članek ni podpisan, saj kolikor mi je znano o Zakonu o tisku, časopisi praviloma ne morejo objavljati nepodpisanih člankov, četudi gre za društva, sekcije ipd. Nekdo pač mora s podpisom jamčiti, da odgovarja za vsebino in da je vse napisano resnično.

Prva netočna trditev v članku je, da sem prepričan, da bi »Dogovori« problem golobov lahko rešili. Moje prepričanje je namreč, da bi Dogovori lahko pomagali problem rešiti, s tem da o njem pišejo in naredijo potrebne korake za rešitev.

Tudi jaz sem mnenja, da bodo problem morale reševati strokovne službe (tu mislim na sanitarno inšpekcijo za zdravstveno službo), ne pa časopisi. Toda časopisi naj na problem opozorijo. Prebivalci Gornjega trga iz KS Prule so namreč že pred leti poslali sanitarno inšpekcijo vlogo, da nekaj storijo v zvezi z golobi. Na zboru občanov KS Prule je bilo

prav tako že sproženo vprašanje golobov. Vendar je obakrat ostalo samo pri besedah. Menim, da tu lahko pomagajo Dogovori, morda z organizacijo okrogle mize, kjer bi imeli možnost povedati svoje mnenje tako prizadeji prebivalci kot tudi člani Društva proti mučenju živali SRS in pa predvsem strokovna služba.

Naslednja neresnična trditev neznanega avtorja članka je, da predlagam nasilno stradanje golobov. Mislim, da je iz mojega predloga jasno razvidno, da ne bi smeli krmiti golobov na ulicah, kot tudi ne mečemo hrane psom in mačkam na ceste. Sicer pa o tem dovolj jasno govori tudi odlok o hišnem redu na območju mesta Ljubljane, v točki 16, čl. 8, ki visi skoraj v vsaki hiši.

Članek Problem golobov je napisan v žaljivem tonu in poln zlonamernih podtikanj, toda ker mi je avtor neznan, nimam namena polemizirati z imaginarno osebo.

DR. LJUBICA BRUS